

eglutė

1980
gruodis

eglutė

1980
GRUODIS

TURINYS

- 3 KALĖDOS, L. Zilkevičius
- 4 KETVIRTASIS IŠMINCIUS, sulietuvino O.M.
- 14 DARBELIAI, A. Garbenytė ir T. Gaidelytė
- 17 ROGIŲ GALVOSOKIS
- 18 KODĖL ŽMONĖS SLIDINĖJA, R. Udrienė
- 23 VAIKŲ KŪRYBA
- 24 KALĖDŲ ŽVAIGždė, V. Gureckienė
- 30 1980 M. EGLUTĖS TURINYS
- 32 SVEIKINIMAI EGLUTEI

PIEŠINIAI

1980 m. viršeliai Aldonos Sruoginienės
Skyrių vinjetės Zitos Sodeikienės
Kitos iliustracijos:
A. Sruoginienės — 3
A. Sutkuvienės — 4, 6, 7, 9, 10, 12, 13
R. Lapšienės — 18
E. Mullolienės — 24
A. Mullolytės — 27, 29

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260
EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

KALĖDOS

Leonardas Žitkevičius

Sis eilėraštis buvo pirmame "Eglutės" numeryje, kuris buvo išspausdintas Kalėdų metu 1950 metais.

Dekite, žvakutės,
Dekite skaisčiau:
Šiandien Kūdikelį
Gimusį mačiau.

Prie puošnaus altoriaus,
Pro puošnias gėles
Kristus Kūdikelis
Tiesė rankeles.

Rankeles Jis tiesė,
Laimino mane,
Kad regėčiau saulę
Šviečiant Nemune.

Dekite, žvakutės,
Dekite skaisčiau:
Šiandien aš Jėzulį
Gimusį mačiau.

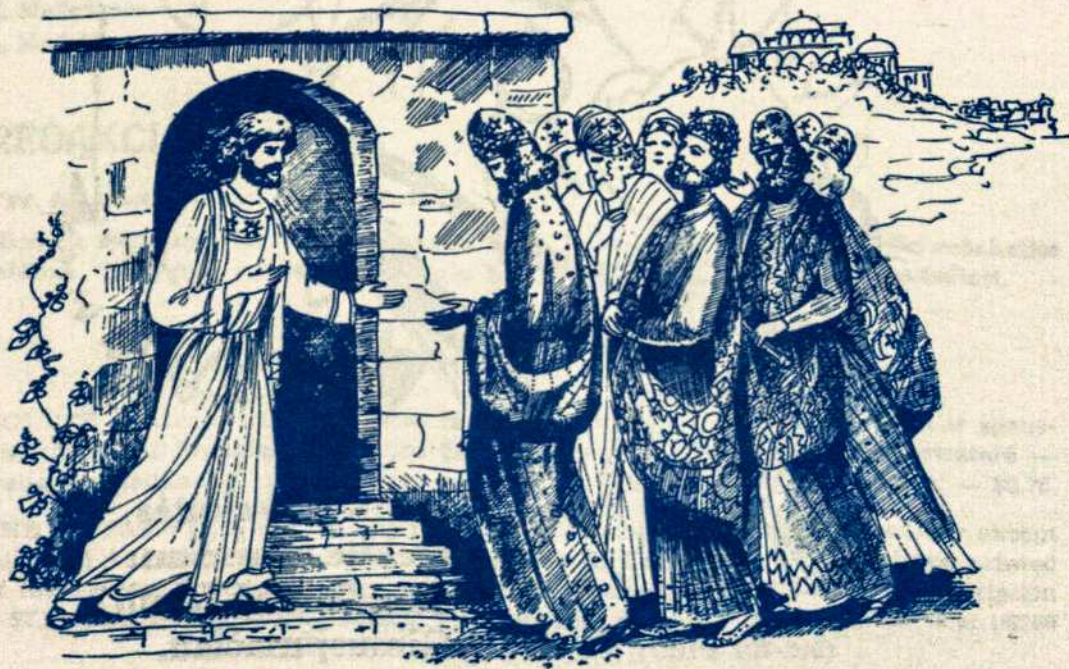
KETVIRTASIS IŠMINČIUS

legenda

sulietuvino ir pritaikė O. M.

Seniai seniai, prieš du tūkstančius metų, kai ciesorius Augustas valdė Romos imperiją, toli rytuose buvo Ekbatano miestas. Jis snaudė tarp Persijos kalnų. Šią šalį vadino Parta. Čia gyveno Artabanas, kuris turėjo puikius namus visai netoli karališkųjų rūmų.

Vieną vakarą Artabanas stovėjo savo namų tarpduryje ir laukė. Aukštas, tiesus, apsilvilkęs ilgu, baltu drabužiu, jis tikrai atrodė kaip kilnus išminčius. Toks jis ir buvo.

I Artabano namus įėjo aštuoni svečiai. Jis juos iškilmingai pasveikino:

— Susirinkote šį vakarą, nes jus sušaukiau, ištikimieji Zoroastro sekėjai, tikrojo dievo Ahura-Mazdos garbintojai. Šį vakarą pagerbsime šviesiausiąjį dievą, kurį mums primena degančios ugnies liepsna. Tiesa, mus vadina ugnies garbintojais, bet taip nėra.

— Tikrąją tiesą žino tik išrinktieji, — pridėjo pats vyriausias išminčius. — Tiktai žvaigždžių ir jų kelių tyrinėtojai žino dieviškas paslaptis.

Visi susirinkusieji palenkė galvas. Jų aukštos kepurės buvo papuoštos žvaigždžių ženklais.

— Taip, — pritarė Artabanas, — mes drauge tyrinėjome dangaus ir žemės paslaptis. Drauge mes skaitėme išminties žodžius. Bet štai radau aš naują pranašystę. Pasiklausykite.

Visų akys nukrypo į Artabaną, kuris rankoje laikė pageltusį raštą ir išvyniojęs paskaitė:

— Štai žvaigždė pakils iš Jokūbo šalies ir karališkoji lazda pasirodys Izraelio krašte.

— Ką tai gali reikšti? Kas šią pranašystę supras? — kalbėjosi tarp savęs išminčiai.

Artabanas kalbėjo toliau:

— Drauge su Melchioru, Kasparu ir Baltazaru mes ilgai studijavome šiuos paslaptinius žodžius. Tiek mums yra aišku: netrukus vakarų šalyje, kur gyvena hebrajų tauta, kils naujas valdovas. Apie jį kalba ir mūsų senieji raštai. Tai jis turi atskleisti visas šviesiausiojo Dievo paslaptis. Mes jau nutarėme keliauti jo ieškoti su viltimi, kad pamatysime kylančią jo žvaigždę. Visi dangaus ženklai nurodo, kad ji tuojau prašvis.

Išminčiai su dėmesiu klausėsi, bet kai Artabanas vėl prabilo, jų veidai apsiniaukė.

— Ar kas iš jūsų norėtų keliauti drauge su mumis?... Žiūrėkite, aš pardaviau savo turtus ir nupirkau šiuos tris brangakmenius iškiliam valdovui dovanų.

Artabano delne žėrėjo trys liepsnos: viena melsva kaip dangus, kita raudona kaip tekančios saulės spindulys ir dar kita balta kaip sniegas kalnų viršūnėse.

Išminčiai pakrapštė galvas, paglostė savo ilgas barzdas.

— Keliauti su jumis aš negaliu, — pasakė vienas. — Esu karališkojo turto saugotojas. Kaipgi aš paliksiu tokias svarbias paerigas?...

Ir taip vienas po kito mandagiai atsisakė keliauti. Kiekvienas turėjo ką nors svarbesnio veikti. Vienas po kito jie tyliai išėjo. Artabanas liko vienas, bet jis nenusiminė. Jis skubiai ruošėsi kelionei.

Dar paukščiai nebuvo nubudę ir miglos tik pradėjo kilti nuo laukų, kai Artabanas jau jojo į vakarų pusę. Tolumoje baltavo Oronto kalnas — nuo tos vietos jis su draugais keliaus į hebrajų kraštą.

Smarkiai lėkė šaunus Artabano žirgas, dar greičiau skrido jo pono mintys. Saulei leidžiantis, žirgas ir raitelis buvo labai nuvargę. Jiems vaidenosi, kad net šešėliai norėjo pastoti jiems kelią. Staiga žirgas sustojo — kažkas tikrai gulėjo ant kelio. Nušokęs žemėn, Artabanas pamatė, kad tai sužeistas žmogus.

Išminčius žinojo ne tik žvaigždžių, bet ir gydymo paslaptis. Pajutęs, kad žmogus vos kvėpuoja, jis davė jam gerti stiprinančio skystimo. Kiek atsigavęs, sužeistasis ėmė kalbėti.

— Esu svetimtautis — žydas iš Judėjos. Toli esu nuo savo gimtojo krašto ir labai jo ilgiuosi.

— Kaip tik tenai ir aš keliauju, — nudžiugo Artabanas. Ieškau šviesaus valdovo, kuris turi gimti hebrajų šalyje. Netrukus pasirodys jo žvaigždė. Su savo draugais tikiuos jį pasveikinti Jeruzalėje.

— Teisybė, yra tokios pranašystės apie gimsiąčią valdovą, — tarė žmogus. — Tačiau mūsų šventose knygose parašyta, kad jis gims Betliejuje, karaliaus Dovydo mieste.

Artabanas padėkojo, gavęs šią naudingą žinią. Sužeistasis dar pridėjo:

— Mano tėvų Dievas tave telaimina ir tepadeda tau, nes esi geras ir gailestingas žmogus.

Atsisveikindamas išminčius dar išpaudė mėlyną brangakmenį į sužeisto žmogaus delną.

— Jis bus naudingas įsigyti visa, kas reikia atgauti sveikatą ir jėgas, — pasakė rytietis.

Dabar Artabanas kiek galėdamas ragino žirgą pirmyn. Jis buvo neramus, nes žinojo, kad laiko mažą. Jei nesuspės susitikti su savo darugais, kaip jis vienas keliaus per dykumą?...

Atvykęs į sutartą susitikimo vietą, išminčius nuliūdo. Jo draugai jau buvo prisidėję prie karavano ir nukeliavę tolyn. Jie paliko ženklą, kad jo laukė ir nesulaukė.

Likęs vienas, Artabanas nusprendė ieškoti kito karavano, keliaujančio į vakarus. Jis ilgai klajojo po įvairius miestus, kol pagaliau pasiekė Judėją ir Betliejaus miestelį.

Tuo tarpu kiti trys išminčiai sekė stebuklingą žvaigždę ir atrado pažadėtą Kūdikį. Jį pagarbino ir atidavė savo dovanas: auksą, kvėpalus ir myrą. Grįždami namo kitu keliu, kaip jiems buvo nurodyta, išminčiai kalbėjosi apie Artabaną. Kur gi jis pradingo?...

Kai Artabanas įjojo į Betliejų, miestelis atrodė beveik tuščias. Vaidas buvo nejaukus. Tik vieno mažo namelio duryse jis pamatė jauną moteriškę su kūdikiu ant rankų. Į tą pusę ir nukubėjo.

— Tiesa, visai neseniai čia buvo daug žmonių. Visos užieigos buvo pilnos, — pasakojo moteriškė. — Bet dabar jų nebėra. Išsiskirstė. Mačiau vieną šeimą iš tolimo Nazareto, bet ir ji tikriausiai iškeliavo. Labai dabar neramu mūsų miestely. Žmonės visai kalba. Sako, kad romėnų kareiviai vėl sugrįš naujų mokesčių iš mūsų reikalauti. Daug kas pabėgo į kalnus.

Visa tai kalbėdama, moteris supo savo vaikelį, kol jis užmigo. Artabanas, pririšęs žirgą, dairėsi aplinkui. Staiga tylą sulaužė baisūs riksmi: "Erodo kareiviai žudo vaikus! Bėkite! Slėpkitės!"

Moters veidas pabalo. Artabanas greitai ją nuvedė į vidų ir pats atsistojo tarpdury taip, kad nieko nebūtų matyti. Jis sudrebėjo, stebėdamas kaip kareiviai ėjo iš namų į namus. Buvo girdėti moterų verksmas, o nuo kareivių kardų lašėjo kraujas.

Vienas karys priėjo prie Artabano. Šis atkišo jam delną, kuriame žibėjo rubinas, raudonas kaip kraujo lašas.

— Esu vienas šituos namuos, — pasakė išminčius. — Dairausi būrio vado, kuriam atiduosiu šį akmenį, jei pažadės palikti mane ramybėje.

Kareivio akys sužibo:

— Aš būrio vadas, — tarė jis ir, ištiesęs ranką, pasiėmė rubiną. Paskui atsisuko į savo vyrus ir sušuko: — Eime kitur! Čia vaikų nėra!

Juodaplaukė moteris su ašaromis dėkojo Artabanui, kad išgelbėjo jos sūnų. Iškėlusi rankas, jį palaimino:

— Galingas ir gailestingas mūsų protėvių Dievas tesaugo tave. Jo veidas tau tešviečia per visas tavo gyvenimo dienas.

Neradęs ko ieškojo, Artabanas nusprendė pasukti į Jeruzalę. Jis buvo girdėjęs, jog tame mieste yra didžiulė žydų šventovė. Gal ten jis gaus nurodymų, kur toliau ieškoti mažojo karalaičio...

Netoli auksu žėrinčios Šventyklos Artabanas susitiko žilabarzdį senelį. Šis su dideliu dėmesiu išklausė rytiečio pasakojimo apie savo keliones, paskui ir pats prabilo:

— Esu Simonas, ilgai tyrinėjęs šventas knygas. Senovės pranašystės tikrai išsipildė. Savo akimis mačiau Išgelbėtoją, kurį Viešpats atsiuntė visoms tautoms — šviesą pagonims apšviesti ir Izraelio tautos garbę. Žinau ir tai, kad mano dienos baigiasi. Galiu ramiai iškeliauti su šviesiausiu viltimi. . .

Artabano širdis pašoko iš džiaugsmo. Juk senelis kalbėjo visai panašiai, kaip jis pats buvo skaitęs paslaptįgame rašte.

— Bet tu, jaunas vyre, — tęsė baltagalvis senelis Simeonas, — nemanyk, kad Pažadėtąjį rasi karališkuose rūmuose, apvilktą purpuru ir auksu. Ne! Ieškok jo tarp vargšų, ieškok tarp aklių ir raišių. Sakau, ieškok ir rasi!

Artabanas apleido Jeruzalės miestą ir klajojo ilgus metus. Jis perėjo daugelį miestų ir miestelių. Šelpė vargšus, kol ir pats nieko nebeturėjo. Tarėsi su raštų žinovais, vis ieškodamas šviesaus valdovo. Ir taip prabėgo trisdešimt trys metai. Artabanas paseno. Senatvėje jis vėl panorą sugrįžti į Jeruzalę.

Šlubuodamas kreivomis miesto gatvelėmis, Artabanas mąstė: "Tikriausiai nebuvo vertas pamatyti Pažadėtojo. O dabar, mirtis man prieš akis. . ." Jo mintis pertraukė triukšmas. Žmonių minia, iškelti kareivių kardai patraukė jo žvilgsnį. Jam pasirodė, kad jis net išgirdo savo gimtąją kalbą.

— Mes esame žydai iš Partos, atvykę į šventąjį miestą Velykų proga, — paaiškino vienas iš minios. — Mieste dabar yra žydų iš toliausių kraštų. Nepaprasti dalykai čia dedasi. Einame į Golgotos kalną, nes šiandien bus nukryžiuoti du gerai žinomi rusi-kaltėliai ir toks Jėzus Nazarietis. Kai kas manė, kad jis yra pažadėtas Mesijas. Pasižiūrėsim, kas jam atsitiks. . .

Aptemo Artabano akys, skausmas surakino širdį. "Ar tai jis, kurio tiek metų aš ieškojau?" pagalvojo. "O gal aš dar galėčiau jį išgelbėti iš priešų rankų. . ." Senelio pirštai suspaudė vienintelį likusį jo turtą — baltąjį perlą. Jis pasiryžo sekti minią į Golgotos kalną. Tačiau greit pailso, nepasiekęs nė miesto vartų. Turėjo sustoti atsikvėpti.

Dūsta Artabanas, sunkiai kvėpuoja. Ir lyg pro miglą mato, kaip šonine gatvele keli kareiviai tempia jauną merginą. Jiems priartėjus, mergaitė puola ant kelių priešais baltagalvį senelį:

— Gelbėk mane, garbingas žmogau! Pasigailėk! Štai aš svetimtautė neturiu, kas man padėtų. Mane parduos kaip vergę, nes miręs tėvas paliko didelių skolų...

Artabanas išsitraukė savo perlą ir tarė mergaitei:

— Štai, šituo išpirksiu tau laisvę.

Išėjo taip, kad perlo užteko atlyginti skolas ir mergaitę išlaisvinti. Bet visa tai užtruko. Kol buvo paruošti reikalingi raštai, kol buvo antspaudai uždėti, jau buvo trečia valanda.

Kai Artabanas su mergaite vėl išėjo į gatvę, jie nustebo, kad taip tamsu. Staiga žemė smarkiai sudrebėjo. Buvo girdėti žmonių klyksmai. Krintantis akmuo pataikė seneliui išminčiui į galvą, ir jis susmuko.

Ilgai gulėjęs be sąmonės, Artabanas pagaliau pravėrė akis. Mergaitė pro ašaras stebėjo jo veidą.

— Kokią nuostabią šviesą matau, — sušuko senelis.

Šviesos rate jis pamatė nepaprastai malonų veidą ir išgirdo žodžius:

— Iš tiesų sakau tau, kiek kartų darei gera vienam iš mažiausių mano brolių, man padarei. Šiandien įeisi į dangaus karalystę.

Artabanas užmerkė akis ir giliai atsiduso. Savo gyvenimo pabaigoje ketvirtasis Išminčius susitiko šviesiausią Valdovą, Jėzų Kristų, kuris priėmė jo dovanas.

paruošė Audronė Garbenytė ir Teresė Gaidelytė

ANGELIUKAS

Ko reikia:

1. konkorėžio arba plaukams suktuko
2. aluminijaus popierio
3. "styrofoam" kamuoliukų
4. žirklių
5. klijų

Kaip padaryti:

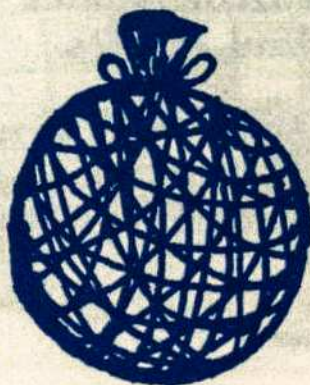
1. Angeliuko kūnas gali būti iš konkorėžio arba plaukams suktuko.
2. Iškirpk sparnus iš aluminijaus. Galvutę gali padaryti iš aluminijaus popierio kamuoliuko arba iš "styrofoam" kamuoliuko. Sparnus ir galvutę priklijuok.
3. Įverk siūlą ir pakabink.

ORNAMENTAS

Ko reikia:

1. apvalaus baliono
2. skysto krakmolo
3. plonos virvutės arba mezgimui siūlų
4. nedidelės skardinės
5. klijų
6. blizgučių

Kaip padaryti:

1. Įmerk virvutę ar siūlus į skystą krakmolą skardinėje.
2. Pripūsk balioną ir užrišk galą. Apvyniok balioną virvute. Vyniok daugelį sykių.
3. Balioną pakabink, kol virvutė išdžius. Kai išdžius, atsargiai atrišk balioną ir išleisk orą. Ištrauk balioną per skylutę. Sukietėjusi virvutė liks baliono formos.
4. Jei nori, ornamentą gali aptepti klėjais ir užbarstyti blizgučiais. Bus gražus papuošimas eglutei.

ŽVAIGŽDĖ

ARBA

Ko reikia:

1. aluminijaus popierio
2. spalvotų dantims krapštukų
3. klijų

Kaip padaryti:

1. Iš aluminijaus popierio padaryk kamuoliuką.
2. Įsmeik dantų krapštukus į kamuoliuką, kad atrodytų kaip žvaigždė. Gali patepti vieną krapštuko galą klijais — geriau laikysis.
3. Krapštukus perlaužiant galima padaryti ir kitokias formas — pavyzdžiui, snaigės.

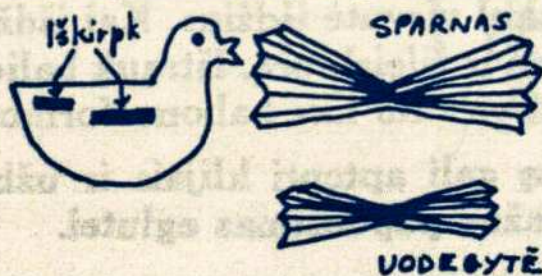
PAUKŠTIS

Ko reikia:

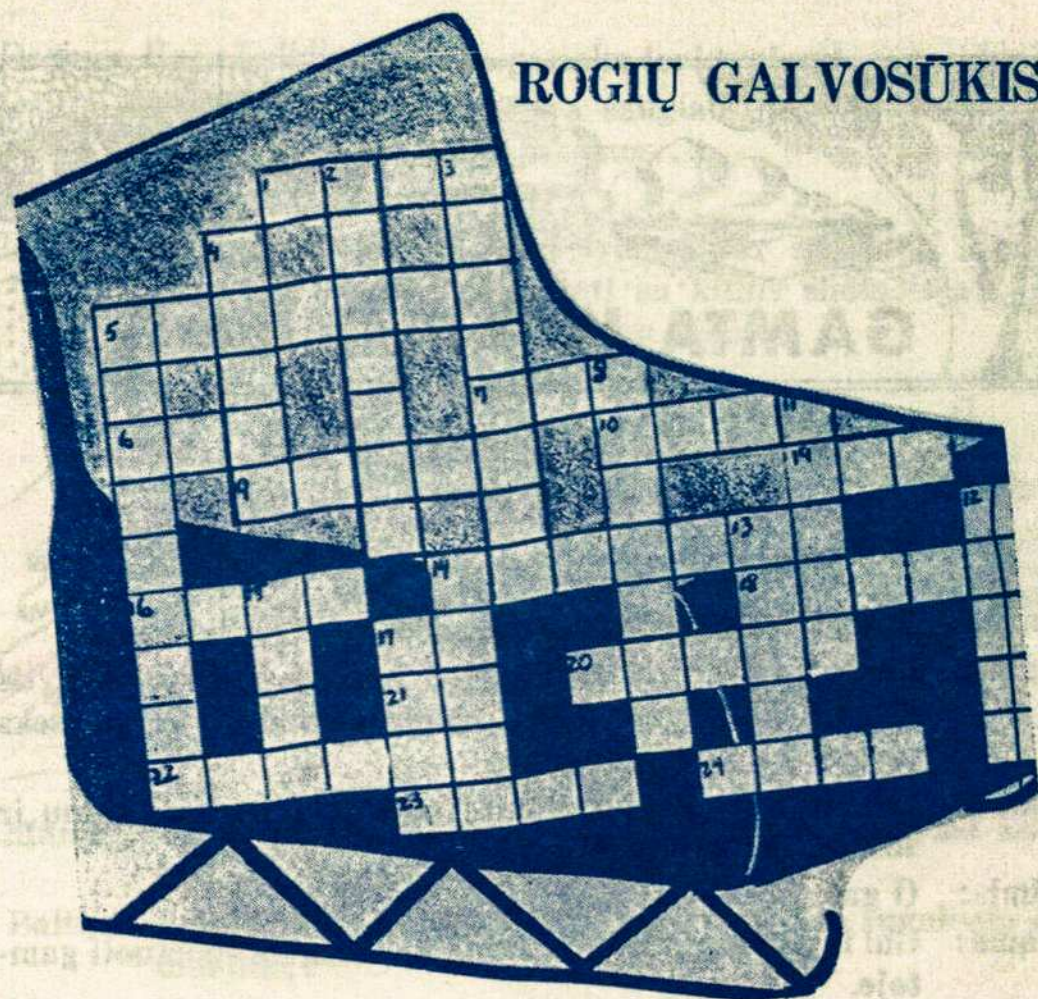
1. kietesnio spalvoto popieriaus (construction paper)
2. žirklių
3. klijų

Kaip padaryti:

1. Nupiešk paukštį, kaip nurodyta ir iškirpk. Gali nutepti dažais arba paprastai palikti.
2. Du popieriaus keturkampius supliusuok kaip akordeoną. Vienas keturkampis turi būti didesnis — sparnams, antras mažesnis — uodegytei.
3. Per iškirptas skylutes paukščio kūne perkišk sparnus ir uodegytę. Atskleidus truputį, suklijuok viršuje.
4. Prįtaisyk pakabuką ir pakabink ant eglutės.

ROGIŲ GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Mes . . . , jūs esat . . .
5. 25-tą gruodžio yra . . .
6. Kiek kojinių yra poroje?
7. Aš esu, tu esi, jis . . .
9. Ne svetimas.
10. Ne sėdi ir ne stovi, bet . . .
14. Raudona daržovė.
16. Gyvuliams reikia duoti . . .
17. Gamos gaida.
18. "Tikras" (moteriška giminė)
19. Išsireiškimas.
20. Žiemą vartojamos vietoj vežimo.
21. Lyg.
22. Kai sniegas krenta, . . .
23. Mergaitės vardas.
24. Senelis ropę . . .

Išilgai:

2. Atsisveikinimas.
3. Galvosiu.
4. Noras valgyti.
5. . . . gimė Betliejuje.
8. Raudonos gėlės su ypatingom sėklom, kurias naudojame per Kūčias.
11. Eis imtynių.
12. Keliukas.
13. Atkeliavo.
14. Nešiojamas ant kojos.
15. Aš turiu, tu . . .
17. Nesveikatos stovis.

(Atsakymai psl. 31)

KODĖL ŽMONĖS SLIDINĖJA

Rūta Udrienė

Darius — 8 m., Baltija — 5 m., Almis — 3 m.

Darius: Mamyte, kodėl žmonės slidinėja?

Mama: Jie nori išbandyti savo jėgas. Žmonės mėgsta varžytis vienaip ar kitaip. Jiems įdomu išbandyti, ar pasiseks padaryti ką nors sunkaus.

Baltija: Kai slidinėji gražioj gamtoj, esi tarp medžių, kalnų ir sniego. Ar ne, mamyte?

Almis: O gal net kiškutį pamatai, kai slidinėji...

Mama: Gal ir pamatai, Almuti. Daug kas mėgsta sportuoti gamtoje.

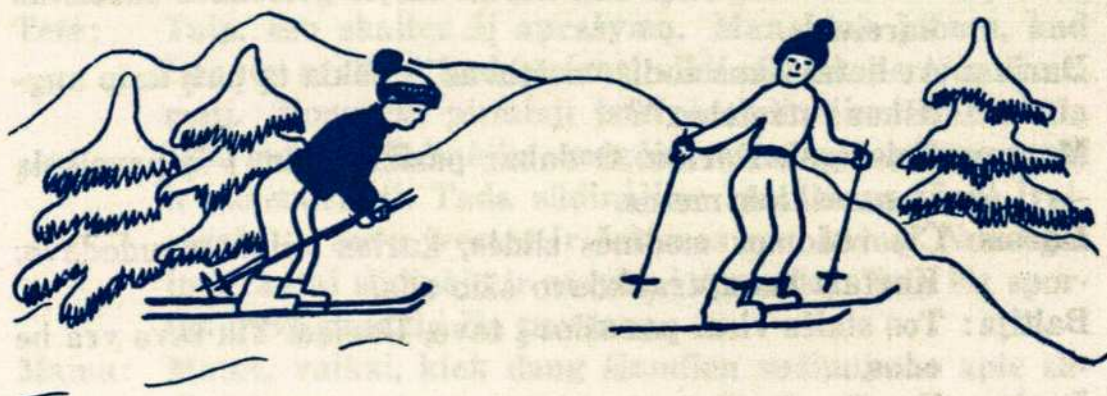

Darius: Kai aš slidinėju, man patinka lenktyniauti.

Baltija: Lenktyniauti slidėmis yra saugiau, negu dviračiu gatvėje. Gatvėje važiuoja mašinos...

Mama: Teisingai, dukryte.

Darius: Kalnuose oras yra labai sveikas. Ir sportuoti sveika. Taip pat smagu susipažinti su kitais slidinėtojais. Aš susitikau draugą, kai pradėjau slidinėti.

Mama: Taip, sportas yra svarbus ir įdomus. Jis stiprina kūną ir duoda progos pabendrauti su kitais.

Baltija: Kaip žmonės senovėje darė, mamytė? Kas sugalvojo slidinėjimą?

Mama: Esu skaičius sporto enciklopedijoje, kaip senovėje žmonės per sniegą keliaudavo odinėmis virvutėmis prisirišę prie kojų gyvulių kaulus. Tai buvo pirmos slidės ir pačiūžos.

Darius: Žiūrėkite, sporto enciklopedijoje radau tą vietą, kur aprašo slidinėjimą. Čia aiškina, kad slides naudojo šiaurinėje Europoje ir Azijoje dar prieš Kristaus laikus. Yra toks muziejus Štokholme, Švedijoje, kuriame ištatytos seniausios slidės pasaulyje. Jos yra bent 5,000 metų senumo!

Baltija: Vaje! Tai tos slidės yra senesnės net už tėvelį ir mamytę. Turbūt senesnės ir už močiutę!

Mama: Tikrai jos labai senos... Dariau, paskaityk toliau ir mums papasakok. Toj enciklopedijoje yra daug įdomių žinių.

Darius: Čia rašo, kad švedų pasakose minima Skada, slidinėjimo dievaitė, o Uller yra žiemos dievas. Paveiksluose jis visad vaizduojamas su riestomis slidėmis.

Mama: Švedai yra puikūs slidinėtojai nuo senų laikų. Jie pirmi sugalvojo panaudoti slides, kovodami su norvegais. Knygoje parašyta, kad šis karas įvyko 1200 m. po Kristaus. Maždaug 300 metų vėliau, švedai padarė pirmus neštuvus iš žvėrių odų. Tais neštuvais jie gelbėdavo sužeistus kareivius.

Darius: Ar lietuviškas žodis "neštuvai" reiškia tą patį kaip angliškas "stretcher"?

Mama: Teisingai, Dariau. O dabar pasižiūrėkim į šį paveikslą ir paaiškink mums.

Darius: Čia rodomos medinės slidės, kurias vėliau naudodavo. Kartais jas aptraukdavo ožio oda.

Baltija: Tos slidės visai panašios į tavo, Dariau. Tik tavo yra be odos...

Darius: Va, čia parašyta, kad slidinėjimas kaip sportas atėjo į vidurinę Europą per Austriją. Tai buvo šešioliktoje šimtmečio. Iš Austrijos šis sportas paplito po visą pasaulį.

Almis: (žiūrėdamas pro langą) Žiūrėkit, Tėtytis ateina!

Baltija: Ot gerai, tėvelis jau grįžo iš darbo. Labas, tėtyti! Žiūrėk, ką mes darom!

Tėtė: O ką gi?

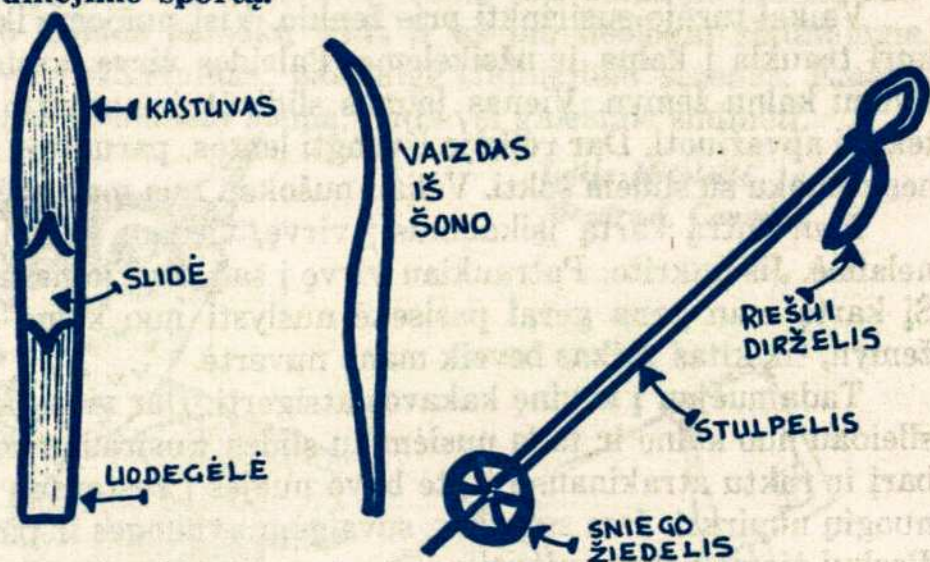
Darius: Skaitom sporto enciklopediją ir aiškinamės apie slidinėjimą.

Tėtė: Labai puiku. Tai populiarus žiemos sportas šiais laikais.

Baltija: Ar tu skaitei tą knygą, tėtyti? Papasakok mums ką nors.

Tėtė: Taip, esu skaitęs šį aprašymą. Man buvo įdomu, kad žmonės pradėjo lenktyniauti slidėmis tik pereiną šimtmetį. Norvegai pirmieji įsteigė slidinėjimo karnavalą 1850 metais. Slidinėjimo mėgėjai suvažiuodavo sportuoti ir pabendrauti. Tada slidinėjimo sportas pasidarė įvairresnis — buvo įvestas ir šokimas nuo kalnų. Norvegai imigrantai slidinėjo ir atvykę į Ameriką. Taip šis sportas gavo pradžią čia pas mus.

Mama: Matot, vaikai, kiek daug šiandien sužinojome apie slidinėjimo sportą.

Slidinėjimas yra skirstomas į tris sritis:

1. slidinėjimas nuo kalno į pakalnę — downhill (šis yra pats pavojingiausias);
2. slidinėjimas paskirtu taku tarp stulpelių — slolam (šis yra grakščiausias);
3. slidinėjimas per atvirą gamtą, t.y., laukais, mažais kalneliais ir tt. (šis reikalauja didelio fizinio patvarumo).

NUOTYKIAI SLIDINĖJANT

Tėtė ir aš slidinėjame

Pernai mes slidinėjome Boyne Highlands. Aš iš pat pradžios bijojau, kad koją išsilaušiu, bet tėytė sakė: "Rytoj mes pažiūrėsime, kokia bus tavo instruktorė". Sekantį rytą pavalgėm pusryčius ir ėjom išsinuomoti slidžių, botų ir lazdų. Laukiamajame kambary užsidėjom slides.

Vaikai turėjo susirinkti prie ženklo. Visi nuėjome iki virvės, kuri traukia į kalną ir užsikėlėme. Paleidęs virvę, apsisukau ir slydau kalnu žemyn. Vienas jaunas slidinėtojas apvirto, ir man teko jį apvažiuoti. Dar reikėjo išvengti lentos, paruoštos šokimui, nes nemoku su slidėmis šokti. Vėliau nušokau nuo mažesnės lentos.

Man antrą kartą įsikabinus į virvę, vienam vaikui atsitiko nelaimė. Jis nukrito. Patraukiau virvę į šalį, kad jo nesužeisčiau. Šį kartą man gana gerai pasisekė nuslysti nuo kalno viršūnės žemyn, tik kitas vaikas beveik mane nuvertė.

Tada nuėjau į kavinę kakavos atsigerti. Dar vieną kartą nusileidau nuo kalno ir tada nusiėmiau slides. Susiradau savo kambarį ir raktu atrakinau. Tėytė buvo nuėjęs į restoraną man vynuogių nupirkti. Jam sugrįžus, suvalgėm vynuoges ir pasilsėjom. Paskui ėjome vakarieniauti.

Kitą rytą po pusryčių važiovome į Mišias Petoskey mieste lyje. Tada pradėjome keliauti namo. Pakely sustojome Boyne Mt. nusipirkti lauktuvių — lopų švarkams ir sagučių. Vakare atsiradome namuose, kur mūsų laukė Baltija ir Almis su mamyte.

*Darius A. Udrys, 8 m.
Jackson, Michigan*

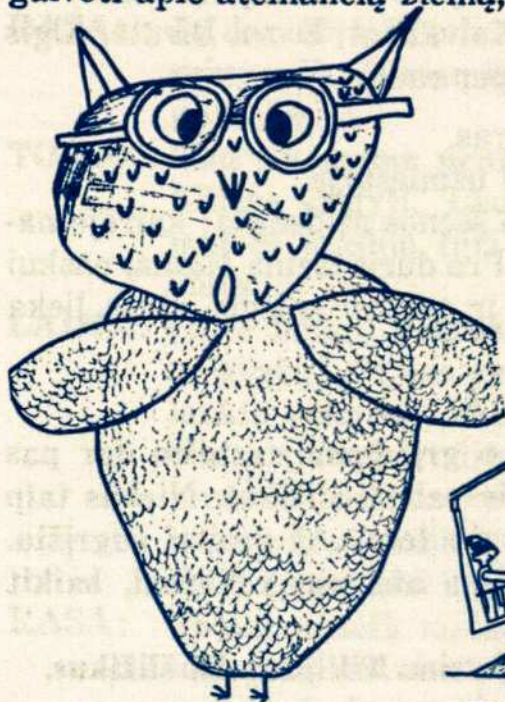
Kaip aš išmokau slidinėti.

Mano broliui labai patinka slidinėti. Panorau ir aš pabandyti. Prikalbinusi savo draugę Vidą, pradėjome abi kartu mokytis slidinėti.

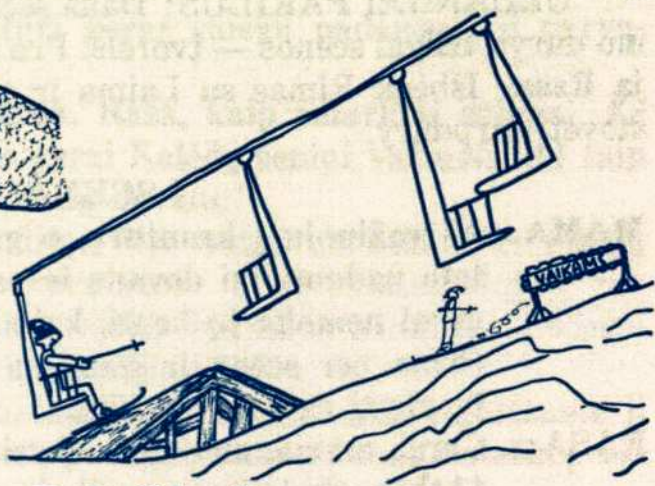
Pirmąją pamoką užsikėlėm keltuvu į kalną. Instruktorius supažindino mus su pagrindinėm slidinėjimo taisyklėm. Tačiau jis kažkaip pamiršo mus pamokyti, kaip sustoti. Netrukus tai mums sudarė didelę staigmeną, kai per klaidą pradėjome slysti žemyn nuo kalno, ir dar ne tuo taku, kur reikia. Instruktorius šūktelėjo mums grįžti, bet mes nemokėjome sustoti. Man šiaip taip dar pavyko, bet mano draugei Vidai nesisekė. Ji pagaliau tūptelėjo ant sniego.

Pagaliau vėl pasikėlėme į kalną. Instruktoriaus nurodymu pradėjome leistis žemyn, bet šį sykį visi trys. Šį kartą būtų pavykę gal ir visai gerai, jei nebūtume įvažiavę į sniego pusnį.

Pirmąją pamoką išmokome leistis nuo kalno be didelių sunkumų. Po keletos pamokų Vida ir aš jau neblogai slidinėjome. Tada ir vėl netikėtumas: pasibaigė slidinėjimo sezonas. Ėmėme galvoti apie ateinančią žiemą, kada vėl galėsime slidinėti.

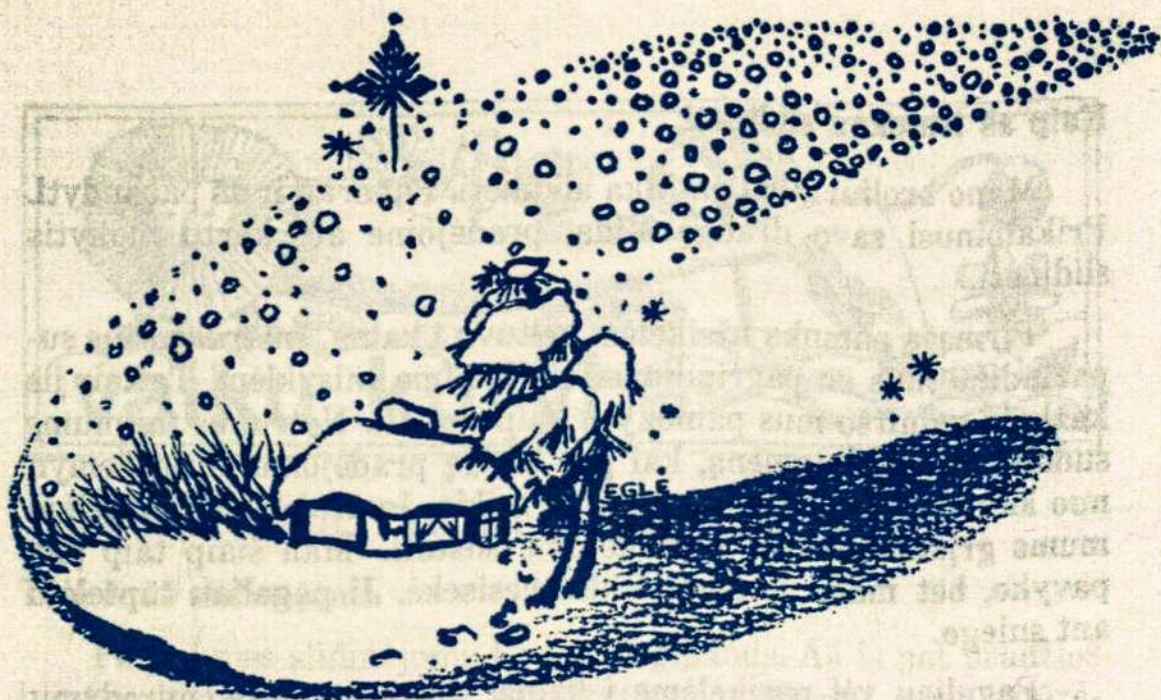

Kristina Balten, 9 m.
Huntington Valley, PA

Darius Udry, 8 m.
Jackson, Michigan

Juliya Mitalaitė, 14 m.
Montreal, Canada

KALĖDŲ ŽVAIGŽDĖ

Virginija Gureckienė

VEIKĖJAI:

Mama; Rasa — 14 m. mergaitė; Tomas — Rasos brolis, 12 m.; Laima — jų sesutė, 8 m.; Romas ir Vytas — kaimynų vaikai, Tomo draugai; Tėtė; Ponas ir ponia Kalvaičiai; Dana, Birutė, Algis — jų vaikai; Policininkas; Balsas per radiją.

LAIKAS: Kūčių diena ir vakaras.

VIETA: Vienos šeimos namas užmiestyje.

UŽDANGAI PAKILUS: Dalis scenos atidengta: kairėje namo durys, išilgai scenos — tvorelė. Pro duris išeina Mama, paskui ją Rasa. Išbėga Rimas su Laima ir mėtosi sniegu. Rasa lieka stovėti tarpdury.

I SCENA

MAMA: Aš važiuoju į krautuvę, o grįždama sustosiu dar pas tetą paduoti jai dovaną ir paimti šližikus. Niekas taip gerai nemoka jų kepti, kaip teta. Aš greitai sugrįšiu. (Eina per sceną ir įpusėjus atsisuka.) Vaikai, baikit tvarkyti savo kambarius.

RASA: Gerai, mama, mes sutvarkysim. Tik parvešk šližikus. (Atbėga du kaimynų vaikai su rogėmis.)

ROMAS: Labas, ponias. Sveika, Rasa. Tomai, einam pasivažinėti rogutėmis!

VYTAS: Jau susirinko daug vaikų ant kalno. Skubam, kad per daug sniegą nenuvažinėtu.

TOMAS: Mama, ar galiu?

MAMA: Gali, tik neilgai.

LAIMA: Ir aš su jumis! (Mama išeina. Vaikai išbėga. Rasa uždaro duris.)

II SCENA

Atidengiama visa scena. Muzika. Gyvenamasis kambarys. Kairėje durys į lauką, o dešinėje židinytis. Vidury stovi sofa, prie jos staliukas su radiju ir telefonu. Gale langas ir šone papuošta eglutė. Prie židinio kampe sėdi meškis. Gale scenos valgomas stalas.

RASA: Sutvarkiau kambarius, pabaigiau puošti eglutę, o mamos vis dar nėra. Jau būtų laikas pradėti Kūčias ruošti.

TOMAS: (Ibėga kartu su Laima ir nusiima kepures ir šalikus.) Tai buvo smagu lauke! Taip gražiai sniega. Ar tėtė jau grįžo? Jis šiandien tik pusę dienos dirba.

LAIMA: Kur mama?

RASA: Jų dar nėra. Per radiją pranešė, kad mieste smarkiai sniega. Prašo visų lėtai važiuoti. Aš manau, kad jie jau greitai grįš.

TOMAS: Kad tik mama neužsibūtų pas tetą, nes aš jau noriu Kūčias valgyti. Lauke jau šalta ir pusto. Hm... Bet mamos mašina turi geras sniego padangas, ji parvažiuos.

LAIMA: (Prie lango) Žiūrėk, Rasa, kaip smarkiai sniega. Ar ne gražu? Ot bus gerai Kalėdų seniui važiuoti! Aš taip laukiu vakaro ir daug dovanų!

(Rasa įjungia radiją. Visi vaikai klausosi. Per radiją prašo be reikalo nevažiuoti. Susisiekimasis blogas, nes vėjas vis stiprėja — pūga ateina iš Kanados. Didesni vaikai neramiai susižvalgo.)

RASA: Tomai, atnešk malkų židiniui, kad vakare galėtume jį uždegti. Paskui eik pabaigti tvarkyt savo kambarį. (Ji su Laima eina prie eglutės ir ją apžiūrinėja.)

TOMAS: Gerai, einu. (Paima kepurę. Atidaro į lauką duris ir stiprus vėjas pripučia į kambarį sniego.) Oi, kaip pusto! Laima, sušluok tą sniegą. (Išeina. Laima atsineša šluotelę, semtuvėlį ir popierinį maišą. Šluoja. Grįžta Tomas su malkomis. Palieka atviras duris ir vėl pripusto sniego.) Kvailiuke, popierinis maišas sušlaps, atsinešk ką nors kitą. (Deda malkas į židinį.)

LAIMA: Aš greitai, greitai — nesušlaps. O tu nevaikščiok, (su šluotele jam grumoją) nes prineš tiek sniego, kad, ko gero, dar čia galėsim pastatyti sniego senį. (Pasilenkus sušluoja ir išneša.)
(Už lango girdėti vėjas. Staiga užgęsta visos šviesos.)

TOMAS: Nutraukė elektros laidus! Rasa, ar mes turime žvakių?

RASA: Taip, turime. Aš tuojau uždegsiu. (Dega žvakes.) Kaip gražu, tikros Kalėdos!

LAIMA: (Įeina su duonos riekute rankoje.) Aš norėjau duonelės išsikepti, bet gruzdintuvas neveikia! Va, matai, duonelė balta liko. (Ploja su rankom duonos riekutę ir paskui sulenkus valgo.)

RASA: Ir televizija neveikia, o aš norėjau pažiūrėti, kol mama sugrįš.

TOMAS: Tai užsistatykim patefoną, bus linksmiau. (Mėgina)
Kad jį kur galas! Ir tas elektrinis, neveikia!

RASA: Radijas sustojo. Mes negirdėsime pranešimų apie pūgą!

LAIMA: Aš jau noriu Kūčių. Kiek dabar laiko, Rasa?

RASA: Nežinau, virtuvės laikrodys sustojo.

TOMAS: Tu, Rasa, turi rankinį laikrodėlį, pažiūrėk.

RASA: (Paima nuo židinio laikrodėlį ir, prinešus prie žvakės, žiūri.) Jis neina. Dabar atostogos, vakar užmiršau jį prisukti.

TOMAS: Aš žinau! Paskambink telefonu, ir pasakys kiek laiko.
(Rasa suka telefoną.)

RASA: Žiūrėk, telefonas irgi neveikia! Matyt ir jo laidus nutraukė

TOMAS: Negali būti! (Paima iš jos ir dar kartą suka.) Tikrai, nėra jokio signalo. (Žiūri į ragelį. Nutrenkia.) Nesąmonė! Kodėl tėvai taip ilgai negrižta?! Ką mes dabar veiksim? Nėra nei televizijos, nei radijo, nei patefono. Nieko nėra! Čia visai ne juokas!

LAIMA: Tikrai, ką mes dabar veiksim? (Rasa ir Tomas susėda ant sofos ir sukelia kojas. Laima paima savo meškį ir sėdasi ant žemės prie židinio. Scenoje melsva šviesa.)

RASA: Kaip tylu. Ir šešėliai kambarį toki ilgi ir keisti.

LAIMA: Aš tik vėją girdžiu. Jeigu taip tamsu ir sninga, Kalėdų senis gali šiandakt vėliau atvažiuoti. O aš taip laikiu dovanų!...

RASA: Kas iš tų dovanų, jeigu nėra mamos ir tėtės.

LAIMA: (Pribėga prie lango.) Aš kažką matau už lango. kažkas slenka. Tai tikriausia koks vilkas... Rasa, aš bijau! (Laima grįžta prie jų.)

TOMAS: Aš girdžiu, kažkas kaukia.

- RASA:** Jeigu vilkas, vistiek nebijokim. (Patraukia po savim kojas.) Šiandien Kūčių vakaras, ir visi gyvuliai ir žvėrys būna geri. Jie pradeda tarp savęs kalbėtis, nes visam pasauly ramybė ir taika. (Nuleidžia kojas.)
- TOMAS:** (Nuleidžia kojas.) Taip, Rasa. Kai Kristus gimė, asilas su jaučiu tvartelyje kalbėjosi. Jie paskiau pūtė šiltą kvapą mažam Jėzui, kad prakartėlėje būtų šilčiau.
- LAIMA:** Ir avelės šildė mažąjį Dievulį. (Staiga už lango melsva šviesa nušviečia kambarį. Vaikai pribėga prie lango ir mato danguje šviesią žvaigždę. Akimis seka kaip ji po truputį kyla ir slenka į dešinę.)
- RASA:** Žiūrėk, ten danguje didelė žvaigždė!
- LAIMA:** Kaip ji gražiai šviečia!
- TOMAS:** Ji kyla aukštyn ir skrenda į pietus!
- RASA:** Tai Kalėdų žvaigždė, kad žinotume, kad Kristus gimė ir atnešė džiugsmą visiems žmonėms. Ji skrenda tolyn. Kokia nuostabi šviesa! (Vaikai žiūri pro langą. Tyla. Staiga užsižibina šviesos ir Kalėdų eglutė. Vaikai žiūri vienas į kitą.)
- VAIKAI:** Ooo... (Nusivylę. Dar žiūri pro langą.)
- TOMAS:** Jau nieko nematyt. (Stovi visi kartu. Atsidaro durys ir įeina tėtė, ponas ir ponia Kalvaičiai ir jų trys vaikai.)
- TĖTĖ:** Labas, vaikai. (Eina prie jų.) Parsivežiau svečių. Ponų Kalvaičių automobilis įvažiavo į sniegą ir sustojo. Nebegali išvažiuoti. Jie pabūs šį vakarą pas mus. Gerai?
- P. KALVAITIENĖ:** Čia pas jus taip šilta, šviesu ir smagu!
- TOMAS:** Kaip gerai, kad tu, tėtė, grįžai. Labas vakaras. O mes manėm, kad teks vieniems visą naktį praleisti. Bet nieko... Tik mama dar negrįžo.
- TĖTĖ:** Negrįžo mama? Kur ji išvažiavo? (Įeina mama ir policininkas. Visi nustebę.)
- MAMA:** Labas visiems. Pagaliau ir aš namie. Mano automobilis sustojo ir užgeso. Pro šalį važiuojantis policininkas pamatė mane visai nusiminusią ir parvežė namo. Jis vienas, neturi čia šeimos, tai su mumis sutiko praleisti šventes. Jo darbas baigėsi, o toliau šiandieną važiuoti jau nebegalima. Matau, kad mes daugiau svečių turime. Ar ir jus užpustė? (Sveikinasi ir tyliai kalbasi.)

TĖTĖ: Ačiū Jums labai už pagalbą. (Ištiesia policininkui ranką.) Prašau į vidų ir būkite mūsų svečias.

POLICININKAS: Ačiū labai. Man bus miela jūsų jaukiuose namuose praleisti Kūčių vakarą. (Sėdasi ant sofos su ponu Kalvaičiu.)

LAIMA: Mama, ar tu matei danguje didelę, šviesią žvaigždę?

MAMA: Kokią žvaigždę? Ne, aš nemačiau. Lauke buvo visą laiką tamsu, nors akį durk. Nieko nebuvo, nei žvaigždžių, nei šviesų.

TOMAS: Mes matėme pro langą labai šviesią žvaigždę. Net visas kambarys buvo nušvitęs keista šviesa.

ALGIS: Ką tu čia šneki, lauke apsiniaukę, nėra jokių žvaigždžių.

TĖTĖ: Jis tiesą sako, (į Algį) nebuvo jokių žvaigždžių. Niekas iš mūsų nematė. Gal nukrito meteoras, kurio nepastebėjom. Bet ką čia... Einam geriau visi padėti mamai Kūčias paruošti. Tiek daug svečių Kūčioms mes niekad neturėjom. (Visi eina prie stalo ir dirba.)

RASA: Bet mes tikrai matėm nuostabią žvaigždę. Ji nenukrito, ji skrido aukštyn...

UŽDANGA

1980 metų "EGLUTĖS" turinys

	nr.	psl.		nr.	psl.
EILERAŠČIAI			<i>Geležinis vilkas</i>	2	16
Audronė, O. B. —			Eivienė, A. —		
<i>Dar pabūki</i>	7	3	<i>Sėklos iš Lietuvos</i>	2	4
Deveikytė, L. —			Gražulienė, N. —	1	4
<i>Tinginio Velykos</i>	3	15	<i>Rūko pasaka</i>	6	3
Didžbalytė, L. —			Gudalienė, L. —	8	12
<i>Pavasario vėjas</i>	3	15	<i>Stovyklautojai</i>	5	3
Jankutė, N. —			<i>Raganėlė</i>		
<i>Pūga</i>	1	22	Leonaitienė, K. —		
Jorvingytė, R. —			<i>Ramunėlės kelionė</i>	7	4
<i>Skelbia varpas</i>	2	3	Linutė, —	3	3
Lipčiūtė, D. —			<i>Pupučio atradimai</i>	5	10
<i>Nepasisekė</i>	5	14	Lipčiūtė, D. —		
Minelga, J. —			<i>Išlėkė pro kaminą</i>	4	4
<i>Pavasario daina</i>	4	3	<i>Elytės laiškas</i>		
N. N. —			Sadūnaitė, D. —		
<i>Snaigių šokis</i>	1	3	<i>Apie vėją ir jo gerus darbus</i>	4	4
Norkus, J. —			Šilėnaitė, R. —		
<i>Aleliuja</i>	3	18	<i>Didelė klaida mūsų</i>		
<i>Rudenėlis</i>	8	3	<i>micste</i>	4	9
Palčinskaitė, V. —			Vilgailė, —	6	8
<i>Lietužio pasaka</i>	4	8	<i>Močiutė</i>		
Polikaitytė, D. —			VAIZDELIAI IR VAIDINIMAI		
<i>Velykos</i>	3	14	Augienė, D. —		
Steponavičiūtė, R. —			<i>Meškos mokykla</i>	7	10
<i>Tėvynę aplankysiu</i>	2	9	Gureckienė, V. —		
Stukaitė, R. —			<i>Kalėdų žvaigždė</i>	9	24
<i>Laukiu šviesos</i>	3	14	O.M. ir D.S. —		
Žilius-Žiliavičius, A. —			<i>Kaip kalbėtis su Dievu</i>	2	24
<i>Lietuva</i>	2	9	VERTIMAI		
Žitkevičius, L. —			Cooke, G. A. —		
<i>Kalėdos</i>	9	3	<i>Kas atsitiko viename miške</i>	3	11
PASAKOS IR PASAKOJIMAI			(Iš anglų kalbos vertė D.S.)		
Baronas, A. —			O. M. —		
<i>Ar tikrai pasaka?</i>	8	4	<i>Ketvirtasis išminčius</i>	9	3
Bindokienė, D. —			(Sulietuvinta)		
<i>Elenutės kerštas</i>	6	13			
Eidukevičiūtė, M. —					

GAMTA IR APLINKA	nr.	psl.
De Sa Pereira, D. — <i>Kodėl lapai krinta</i>	8	20
Grigaitienė, I. — <i>Koralai</i>	1	15
<i>Švento Jono vabalėliai</i>	6	24
<i>Žemės trauka</i>	7	23
Inga, L. — <i>Gintas stato pilį</i>	2	10
<i>Nuskendus pilis</i>	4	23
Jurkutė, R. — <i>Banginiai</i>	5	26
Radžiūtė, L. — <i>Angalai</i>	5	24
Udrienė, R. — <i>Kodėl žmonės slidinėja</i>	9	18
DAINOS IR GIESMĖS		
<i>Muzikos instrumentai</i>	8	29
<i>Oi, tai buvo</i>	8	32
DARBELIAI		
Gaidelytė, T. ir Garbenytė, A.	9	14
Garbenytė, A. — 1,19; 2,22; 3,23; 4,20; 5,28; 7,19;		

GALVOSŪKIAI	nr.	psl.
3,30; 7,28; 9,17;		
De Sa Pereira, D. — E. J. — <i>Šokių šventė</i>	8	18
6	21	
Girniuvienė, M. — <i>Kryžiažodis</i>	2	21
Karcsaitė, R. — <i>Surask!</i>	6	22
Mackevičienė, N. — <i>Tautiniai rūbai</i>	2	20
Mikailaitė, O. — ir Račkauskienė, R. —	4	16
O. M. — <i>Paukščio kryžiažodis</i>	5	19
<i>Rogių kryžiažodis</i>	9	17
Račkauskienė, R. — 1,24; 2,18; 5,16;		
Viesulas, T. — <i>Suraskite kelią!</i>	4	19
ŠYPSNIUKAI		
1,32; 2,32; 5,32; 6,32; 7,31;		

“EGLUTĖ” nuoširdžiai sveikina visus
skaitytojus ir bendradarbius,
linkėdama džiugių Šventų Kalėdų
ir Dievo palaimintų 1981 metų.

Redakcija ir Administracija

Rogių galvosūkio atsakymai — Skersai: 1. esam, 5. Kalėdos, 6. dvi, 7. yra, 9. savas, 10. guli, 14. burokas, 16. esti, 17. la, 18. tikra, 19. mat, 20. rogės, 21. it, 22. sninga, 23. Asta, 24. rovē. Žemyn: 2. sudievu, 3. mąstysiu, 4. alkis, 5. Kūdikėlis, 8. aguonos, 11. imsis, 12. takas, 13. atėjo, 14. batas, 15. turi, 17. liga.

KANADOS LIETUVIŲ BENDRUOMENĖ

Otavos Apylinkė

Dr. VINCO

KUDIRKOS

OTTAWOS

ŠEŠTADIENINĖ MOKYKLA

ŠIRDINGAI SVEIKINA VIENINTELĮ,
LAISVOJO PASAULIO LIETUVIŲ VAIKAMS
LAIKRAŠTĖLĮ

EGLUTĖ

1950

30
METŲ

1980

IŠTVERMINGAI VIS TEBEBUJOJANČIA...